ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Roman

Roald Dahl

BÜYÜLÜ PARMAK

Çeviren: Gönül Çapan



Resimleyen: Quentin Blake

13. basım

CAN ÇOCUK
ROALD DAHL

Roald Dahl

BÜYÜLÜ PARMAK

Çeviren: Gönül Çapan ■ Resimleyen: Quentin Blake

Can Çocuk | Roald Dahl

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Esen Güray
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Serap Bertay



1. Basım: 2007
13. Basım: 2000 adet, Nisan 2015
ISBN 978-975-07-0787-2
The Magic Finger, Roald Dahl
© Roald Dahl Nominee Limited, 1966
Resimler: © Quentin Blake, 1995
© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2007
Bu eserin Türkçe yayın hakları
Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık; Sertifika No: 12584
Adres: Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
No:16 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

.....

Roald Dahl'la ilgili bilinmesi gereken güzel öykülerinden başka şeyler de var...
Bu kitap için yazara ödenen telif ücretinin %10'unun* Roald Dahl yardım kurumlarının çalışmalarına katkı için harcandığını biliyor muydunuz? Roald Dahl Vakfı, Birleşik Krallık çapında epilepsi, kan bozuklukları ve sonradan olma beyin hasarlarından mustarip çocukların bakımından sorumlu uzman pediyatrik Roald Dahl hemşirelerine destek oluyor. Ayrıca beyin özrü, kan bozuklukları, okuma-yazma sorunları olan gençlere ve çocuklara –bu sorunlar Roald Dahl için hayatı boyunca önemli olmuştu–, Birleşik Krallık hastaneleri ve hayır kurumlarının yanı sıra bizzat bu çocuklara ve ailelerine yaptığı bağışlar yoluyla fiili yardımlarda bulunuyor.
Londra'nın hemen dışındaki Great Missenden'de kurulan Roald Dahl Müzesi ve Öykü Merkezi, bir zamanlar Roald Dahl'ın yaşadığı ve kitaplarını yazdığı Buckinghamshire Köyü'ndedir. Müzenin merkezinde, çocuklarda okuma-yazma sevgisi oluşturmak maksadıyla kurulmuş, Roald Dahl'ın yazdığı mektup ve müsveddelerden oluşan benzersiz bir arşiv bulunur. Müze iki adet keyifli biyografik serginin yanısıra interaktif bir Öykü Merkezi'ne de ev sahipliği yapar. Bu müze, ailelerin ve öğretmenlerle öğrencilerinin, okuma-yazmanın ve yaratıcılığın heyecanlı dünyasını keşfedeceği özel bir yerdir.

www.roalddahlfoundation.org

www.roalddahlmuseum.org

Roald Dahl Vakfı (RDV), 1004230 numarasıyla tescillenmiş bir yardım kurumudur. Roald Dahl Müzesi ve Öykü Merkezi (RDMÖM), 1085853 numarasıyla tescillenmiş bir yardım kurumudur. Roald Dahl Yardım Vakfı, RDV'nin ve RDMÖM'nin çalışmalarını desteklemek amacıyla yeni kurulmuş bir yardım kurumudur.

*Bağışlanan teliflerden komisyon düşülmüştür.

THE ROALD DAHL MUSEUM AND STORY CENTRE

ROALD DAHL'S Marvellous Children's Charity

THE ROALD DAHL MUSEUM AND STORY CENTRE

BU KİTAPTA TANIŞACAKLARINIZ

Kız





Philip
Gregg



William
Gregg

Bay ve Bayan
Gregg





Roald Dahl

1916'da Galler'in Llandaff kentinde doğdu. 1932'de İngiltere'nin tanınmış özel okullarından birini bitirdikten sonra, üniversiteye gitmek yerine Kanada'daki Newfoundland'e yapılan bir keşif yolculuğuna katıldı. II. Dünya Savaşı sırasında tanıştığı romancı C.S. Forester'ın özendirmesiyle, orduda çalıştığı yıllarda başından geçen olayları yazmaya başladı. İlk kitabı, Walt Disney için yazdığı, sonradan sinemaya da uyarlanan Gremlins oldu. Kuralları hiçe sayan, ama zekice yazılmış çocuk kitapları ve büyüklere yönelik korku öyküleriyle çok sevilen bir yazar olan Dahl, 1990'da Oxford'da öldü.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

BAY VE BAYAN KIL

CADILAR

CHARLIE'NİN BÜYÜK CAM ASANSÖRÜ

CHARLIE'NİN ÇİKOLATA FABRİKASI

DEV ŞEFTALİ

DÜNYA ŞAMPİYONU DANNY

GEORGE'UN HARİKA İLACI

KAPLUMBAĞA

KOCA SEVİMLİ DEV

KÜÇÜK ADAM BÜYÜRKEN

MATILDA

TEK BAŞINA

YAMAN TİLKİ

ZÜRAFA, PELİ VE BEN

Ophelia ve Lucy için





Bizim çiftliğin yanındaki çiftlik Gregg ailesinin. Bay ve Bayan Gregg'in iki çocukları var. İkisi de oğlan. Adları da Philip ve William. Arada bir onlarla oynamak için komşu çiftliğe gittiğim olur.

Ben, kendim küçük bir kızım, yaşım da sekiz.

Philip de sekiz yaşında.

William ondan üç yaş büyük. On yaşında.

Efendim?

Peki, peki, öyleyse.

William on bir yaşında.



Geçen hafta Gregg ailesinin başından çok garip bir olay geçti. İşte ben size dilim döndüğü kadar bu olayı anlatmaya çalışacağım.

Şimdi, bu Bay Gregg ile iki oğlunun hayatta en hoşlandıkları şey ava çıkmaktı. Her cumartesi sabahı çiftelerini omuzlarına asıp ormana doğru yola çıkarlardı. Av hayvanları, kuşlar vurup getirsinler diye. Daha sekiz yaşında olan Philip'in bile özel bir çiftesi vardı.

Ama avlanmak dendi mi, benim tepem atar. Birinin ava çıkması aklımı başımdan alır. Böyle kocaman adamların, küçücük çocukların eğlence olsun diye hayvanları öldürmelerini hiç de doğru bulmuyorum. Onun için kaç kere Philip'le William'ı vazgeçirmeye çalıştım bu işten. Onların çiftliğine her gidişimde, şu avlanma işini bıraksınlar diye onlara ne diller döktüm, ama onlar bana sadece gülüp geçtiler.

Bir keresinde Bay Gregg'e bile bu konuda bir şey söyledim, ama sanki ben orada yokmuşum gibi yanımdan geçip gitti.

Derken, bir cumartesi sabahı Philip'le William'ı babalarıyla birlikte vurdukları bir geyik yavrusunu sırtlamış ormandan dönerken görmeyeyim mi!

O kadar kızdım, o kadar kızdım ki, başladım onlara bağırıp çağırmaya.

Küçük yaramazlar söylediklerime gülüp dillerini çıkartmaya başladılar; babaları da, "Sen evine gidip kendi işine baksan daha iyi edersin," demez mi!

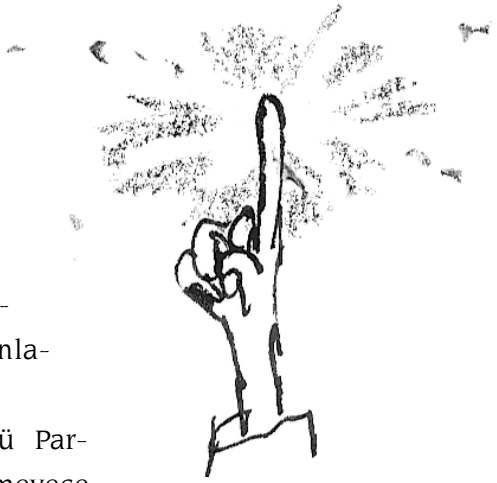


İşte, bunu duyunca tepem attı! Öfkemden, gördüğüm her şey kırmızı kesildi.

Kendimi durdurmaya vakit kalmadan, artık hiç yapmayacağıma söz verdiğim bir şey yaptım.



BÜYÜLÜ PARMAĞIMI HEPSİNE BİRDEN UZATTIM!



Eyvahlar olsun! Eyvahlar olsun! Orada olmadığı halde Bayan Gregg'i da büyülemiştim. Bütün Gregg ailesini büyülemiştim, sizin anlayacağınız.

Aylardır, artık Büyülü Parmağımla kimseyi büyülemeyeceğimi kendime söyleyip duruyordum. Hele öğretmenim Bayan Winter'ın başına gelenlerden sonra.

Zavallı ihtiyar Bayan Winter'cık.

Bir gün derste kelimeleri hecelemeyi öğretiyordu bize. "Ayağa kalk," dedi bana. "Kediyi hecele."

"Çok kolay," dedim ben de, "*Ked-i*."

Bayan Winter da, "Sen çok aptal bir kızmışsın," dedi.

Ben de başladım ağlamaya. "Ben aptal değilim. Ben akıllı, iyi kalpli bir kızım," dedim.

Bayan Winter, "Hadi bakalım, git şu kö-şede ayakta cezaya dur," dedi.

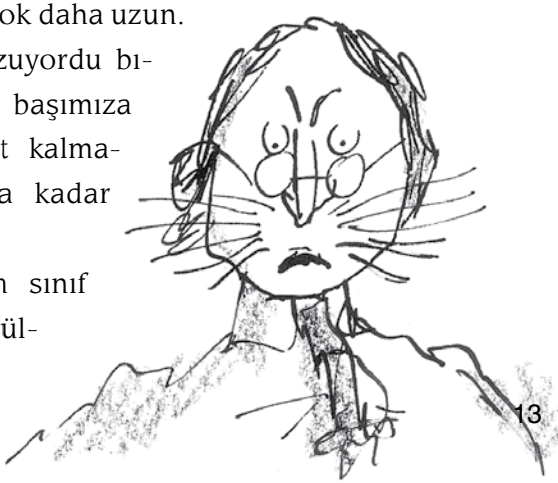
İşte o zaman ben de kızdım, öfkemden her şeyi kırmızı görmeye başladım. Büyülü Parmağımı Bayan



Winter'a uzattım, hem de hiç vakit geçirmeden.

Ne oldu dersiniz?

Yüzünde *bıyıklar* çıkmaya başlamaz mı! Kapkara, upuzun bıyıkları olmaya başladı Bayan Winter'ın; tıpkı bir kedininkiler gibi, ama kedininkinden çok daha uzun. Ne de çabuk uzuyordu bıyıklar. Aklımızı başımıza toplamaya vakit kalmadan kulaklarına kadar uzadı bıyıklar.



Tabii, bütün sınıf katıla katıla gül-



meye başladı. Bayan Winter da, "Rica ederim, sizi gülmekten bayıltacak kadar komik olan şey nedir, bana da söyler misiniz?" demez mi.

Tahtaya bir şey yazmak için arkasını dönünce, ne görelim, bir de *kuyruğu* çıkmış öğretmenimizin! Kocaman bol tüylü bir kuyruktu bu!

Size ondan sonra neler olduğunu anlatacak vaktim yok, ama aranızda Bayan Winter'ın şimdi eski haline dönmüş



olduğunu sananlar varsa, onlara hemen söyleyeyim ki, yanılıyorlar. Bayan Winter artık hiçbir zaman eski haline dönemeyecek.

Büyülü Parmak, doğduğumdan beri işime yarıyor doğrusu.



Size büyüyü *nasıl* yaptığımı anlatamam, çünkü onu ben bile bilmiyorum.

Ama hep beni kızdırdıkları zaman, gözlerim her şeyi kırmızı görmeye başlayınca oluyor olanlar.

O zaman bir ateş basıyor, tepeden tırnağa ateş kesiliyorum sanki...

Sonra sağ elimin işaretparmağının ucu dayanılmaz bir şekilde karıncalanmaya başlıyor...

Derken birden beyaz bir ışık çıkıyor parmağımdan, bir çeşit elektriğe benzeyen bir şey.

Fırlayıp, beni kızdıran insana dokunuveriyor...

İşte ondan sonra o insan benim Büyülü Parmağımla büyülenmiş oluyor, artık başına ne gelecekse geliyor.

İşte, Büyülü Parmak şimdi de bütün Gregg ailesini büyülemişti, büyünün bozulması diye bir şey de yoktu.

Eve koşup olacakları beklemeye başladım.

Her şey çok çabuk oldu.

Şimdi size onları anlatacağım. Hikâyeyi, her şey olup bittikten sonra ertesi sabah Philip'le William'dan öğrendim.

Büyülü Parmakla Gregg ailesini büyülediğim aynı gün öğleden sonra Bay Gregg, Philip ve William bir kere daha ava çıkmışlar. Yaban ördeği avlamak istedikleri için de göle doğru gitmişler.



Bir saat geçmeden on ördek vurmuşlar.

İkinci saat dolmamış ki, altı ördek daha vurmuşlar.





"Hayatınızda hiç böyle avlanmış mıydınız!" diye bağırmış Bay Gregg.

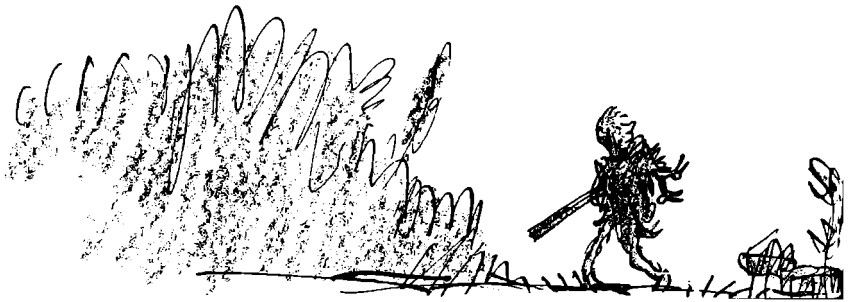
Tam o sırada başlarının üstünden dört tane daha yaban ördeği havalanmaz mı! Bu ördekler çok da alçaktan uçuyorlarmış. Hemencecik vurup düşürebilirmiş insan bu ördekleri.

BANG! BANG! BANG! BANG! diye patlamış çifteler.

Ördekler uçmaya devam etmişler.

"Tüh, vuramadık!" demiş Bay Gregg. "Nasıl oldu bu iş!"

Derken, herkesin şaşkın bakışları arasında dört ördeğin dördü de geri dönüp çiftelere doğru gelmeye başlamasınlar mı!



"Baksanıza!" demiş Bay Gregg. "Şu işe bakın siz! Bu defa elimizden kaçamazlar artık!" Bir kere daha nişan almış kuşlara. Çocuklar da öyle yapmışlar. Ama hepsi karavana atmış gene.

Bay Gregg'in suratı kıpkırmızı kesilmiş. "Havadan," demiş. "Baksanıza akşam oluyor, gözlerimiz iyi göremiyor. Hadi eve gidelim."

Böylece evlerinin yolunu tutmuşlar, daha önce vurdukları on altı ördeği de yanlarında taşıyorlarmış.

Ama o dört ördek arkalarını bırakmamış. Avcılar yollarına devam ederken, ördekler de havadan onların etrafında dolanıp duruyorlarmış.

Bay Gregg bu işten hiç hoşlanmamışmış. "Hadi işinize!" diye bağırıp, ördeklere birkaç kere daha ateş etmişse de bir şey yapamamış. Bir türlü vuramıyormuş ördekleri. Evlerine gelene kadar dört ördek başlarının üstünde dolanıp durmuş, ördekleri kaçırmak için ne yapmışlarsa bir işe yaramamış.

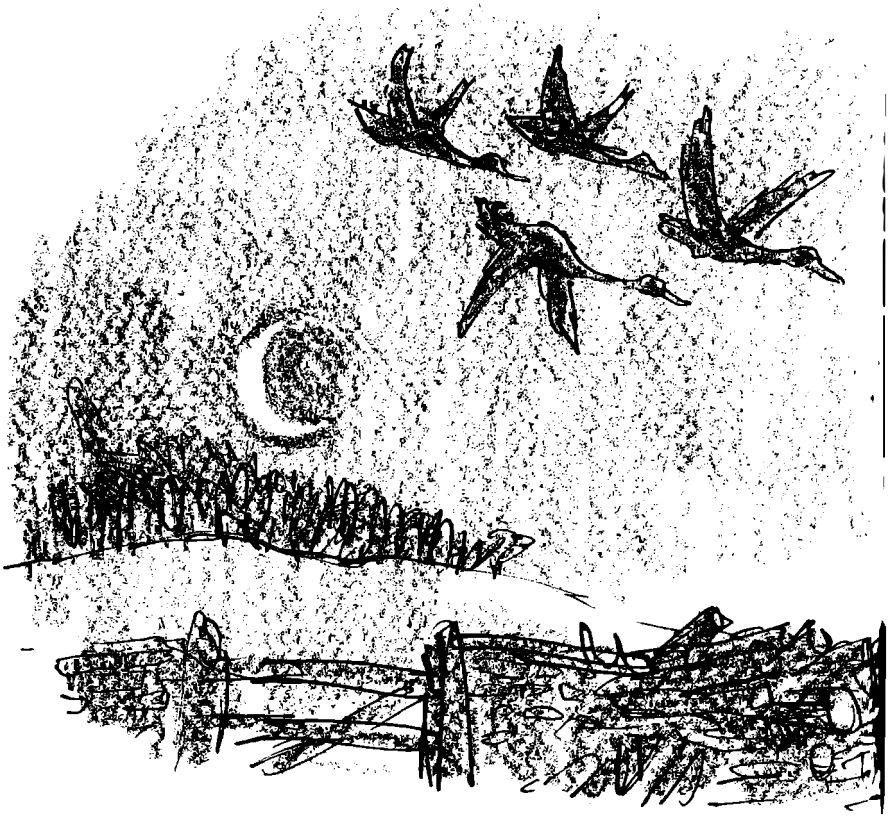




O gece Philip'le William yatıp uyuduktan epey sonra Bay Gregg ocaktaki ateşe odun almak için bahçeye çıkmış.

Bahçenin öbür ucuna doğru yürürken birden başının üstünde yaban ördeğinin sesini duymuş.

Durup başını gökyüzüne doğru kaldırmış. Çok durgun bir gece varmış dışarıda. Tepedeki ağaçların üstünde incecik bir ay parlıyormuş, gökyüzü yıldızlarla doluymuş. Derken Bay Gregg hemen başının üstünde birbirine çarpan kanatların seslerini duymuş; bir de ne görsün, gecenin karanlığında yan yana dört



ördek uçmuyor mu! Ördekler durmadan evin etrafında uçuyorlarmış.

Bay Gregg odunları unutup, koşa koşa eve kaçmış. Artık iyice korkmuşmuş. Bütün bu olanlar onun canını sıkmaya başlamışmış. Ama karısına hiçbir şey belli etmemiş. Yalnızca, "Hadi yatıp uyuyalım. Çok yorgunum," demiş.

Böylece onlar da yataklarına yatıp uyumuşlar.

Sabah olunca önce Bay Gregg uyanmış.

Gözlerini açmış.

Tam elini uzatıp saatin kaç olduğunu öğrenmek





için kol saatine bakacakmış ki, "Ne tuhaf," demiş kendi kendine. "Elime ne oldu acaba?"

Yattığı yerde, ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş.

"Acaba o elimi mi incittim?" diye düşünmüş.

Öbür elini kaldırmayı denemiş.

O eli de ortaya çıkmamış.

Yatağında doğrulmuş.

İşte o zaman, ilk defa neye döndüğünü görmüş.

Bir çığlık atarak karyoladan yere atlamış.

Bunun üzerine Bayan Gregg de uyanmış. Kocasını, orada döşemenin üstünde ayakta dururken görünce o da bir çığlık atmış.

Çünkü Bay Gregg minicik bir adam olmuşmuş!

Boyu iskemlenin oturulacak yerine kadar ancak yetişiyormuş.

Kollarının yerinde ise bir çift ördek kanadı varmış.

"Aman, aman, aman," diye çığlığı basmış Bayan Gregg. "Kocacığım sana ne olmuş böyle?"

"Bize ne olmuş demek istiyorsun herhalde!" diye bağırmış Bay Gregg.

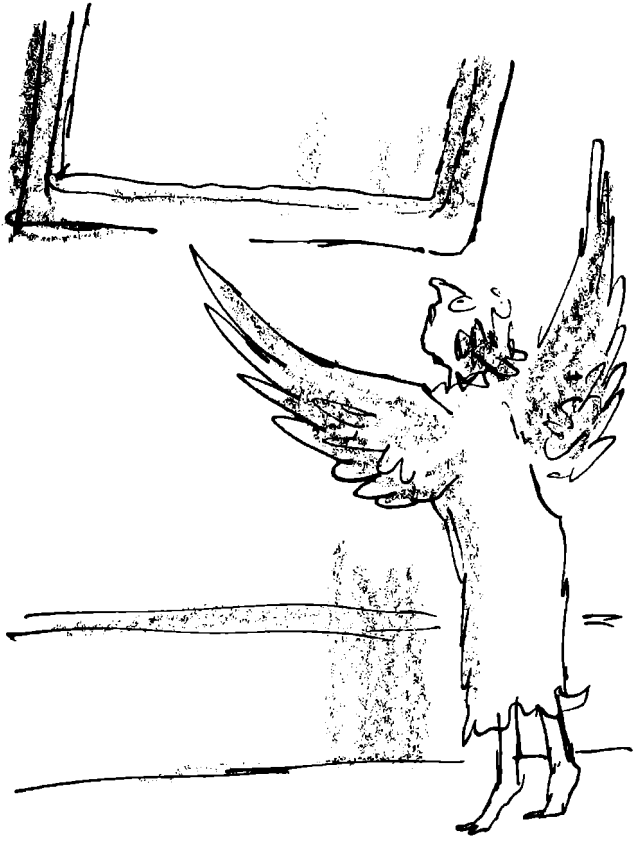


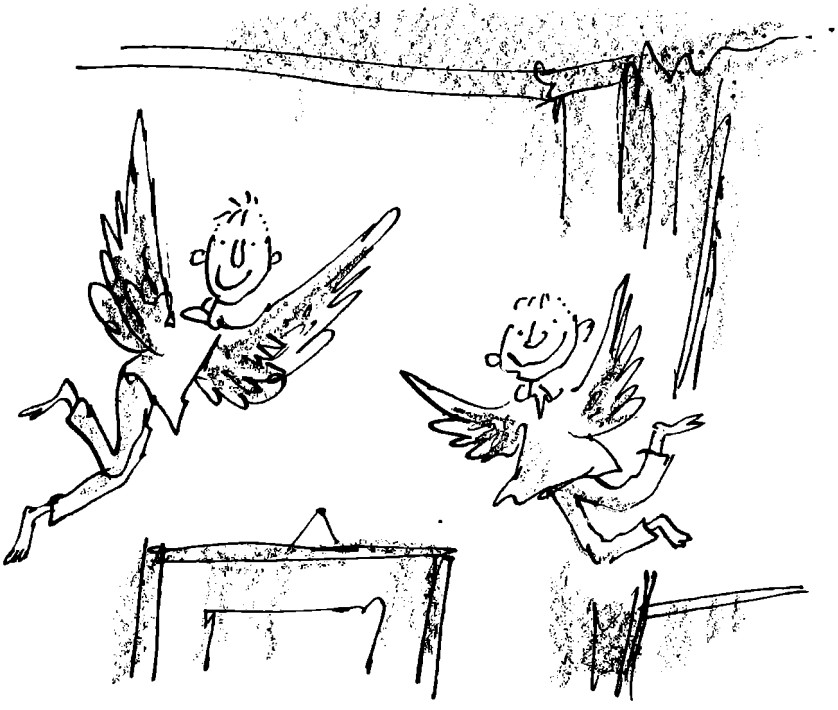
Şimdi yataktan fırlama sırası Bayan Gregg'e gelmişmiş.

Koşup aynada kendisine bakmış Bayan Gregg. Ama boyu o kadar kısalmış ki, aynada kendisini göremiyormuş. Bay Gregg'den de kısaymış boyu, onun da kollarının yerinde kanatlar varmış.

"Ah! Ah! Ah! Ah!" diye hıçkırmaya başlamış Bayan Gregg.

"Cadının biri büyüledi bizi herhalde," diye bağırmış Bay Gregg. İkisi birden kanat çırparak odada koşuşmaya başlamışlar.





Bir dakika sonra Philip'le William içeri dalmışlar. Onların da başına aynı şey gelmişmiş. Onların da kanatları varmış, ama kolları yokmuş. Hem onlar *gerçekten de* küçücük olmuşlarmış. Aşağı yukarı birer saka büyüklüğündeymiş ikisi de.

"Anne! Anne! Anne!" diye cik cik ötmüş Philip. "Anne, bize bak nasıl uçuyoruz!" Çocuklar hop diye havalanıvermişler.

"Çabuk aşağı inin bakayım," demiş anneleri. "Çok yükseldiniz!" Ama Bayan Gregg daha sözünü bitirmeden Philip'le William pencereden uçup gitmişlermiş bile.

Bay ve Bayan Gregg koşup pencereden dışarı



bakmışlar. İki minik oğlan yükseklerde uçup duruyorlarmış.

O zaman Bayan Gregg kocasına, "Acaba *biz de* onlar gibi uçabilir miyiz, ne dersin şekerim?" diye sormuş.

"Neden uçamayacakmışız!" demiş Bay Gregg. "Hadi gel, biz de deneyelim."

Bay Gregg hızla kanat çırpmaya başlamış, derken birden havalanıvermez mi!

Onun arkasından Bayan Gregg de aynı şeyi yapmış.

Havalanır havalanmaz Bayan Gregg bağırmaya başlamış, "İmdat! İmdat! Kurtarın beni!"

"Hadi, hadi," demiş Bay Gregg. "Korkacak bir şey yok."



Böylece onlar da pencereden çıkıp havada yükselmeye başlamışlar, kısa bir süre sonra Philip'le William'a yetişmişler.

Birkaç dakika sonra bütün aile havada kocaman yuvarlaklar çizerek dolanıp duruyormuş.

"Yaşasın, ne güzel değil mi!" diye bağırmış William. "Ben hep kuşlar nasıl uçar diye merak ederdim."

Bay Gregg, "Kanatların yorulmaya başlamadı daha, değil mi şekerim?" diye sormuş karısına.

"Hiç, hiç yorulmadım," diye cevap vermiş Bayan Gregg. "Daha saatlerce uçabilirim!"

"Hey, aşağı bakın," demiş Philip. "Bizim bahçede birileri dolaşıyor!"

Hepsi birlikte aşağı bakmışlar, tam altlarında,

kendi bahçelerinde bir de ne görsünler! Tam dört tane *koskocaman* yaban ördeği! Ördekler birer insan kadar büyükmüşler, hem de kanatlarının yerinde insanlar gibi kolları varmış.

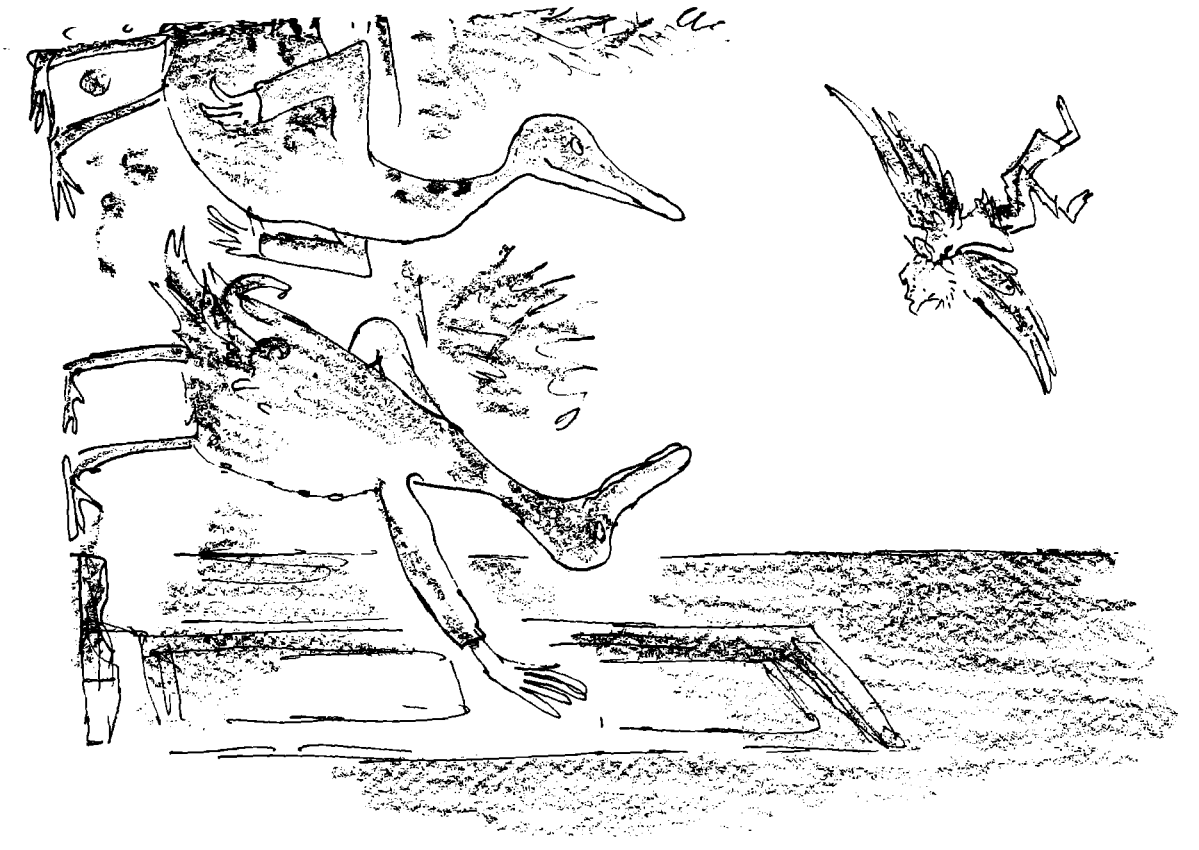
Ördekler birbirlerinin peşi sıra başlarını yukarı kaldırmışlar, gagaları önde, kollarını sallaya sallaya Gregg ailesinin evlerinin kapısına doğru yürüyorlarmış.

"Durun bakalım!" diye bağırmış küçülen Bay Gregg, bir yandan uçarak ördeklere yaklaşıyormuş, "Çekin arabanızı buradan! Burası benim evim!"

Ördekler başlarını kaldırıp, "Vak vak vak," diye cevap vermişler. En önde yürüyen ördek elini uzatıp evin kapısını açmış ve içeri girmiş. Öbürleri de onun arkasından içeri girmişler. Sonra ön kapı kapanmış.

Gregg ailesi alçalıp, kapının yanındaki duvarın üstüne tünemiş. Bayan Gregg ağlamaya başlamış.







"Ah! Ah!" diye hıçkırmış Bayan Gregg. "Evimizi elimizden aldılar. Ne yapacağız şimdi? Sığınacak hiçbir yerimiz de yok!"

Çocuklar bile azıcık gözyaşı dökmüşler.

Philip, "Gece olunca kediler, tilkiler gelip bizi yerler!" demiş.

"Durun bakalım," demiş Bay Gregg. "Ağlamakla elimize bir şey geçmez. Şimdi ne yapacağız, ben size söyleyeyim mi?"

"Ne yapacağız?" diye sormuş herkes.

Bay Gregg karısına ve çocuklarına bakıp gülümsemiş. "Kendimize bir yuva yapacağız."

"Yuva mı!" demiş herkes. "Acaba biz yuva yapabilir miyiz?"

"Yapmak zorundayız," demiş Bay Gregg. "Gece yatacak bir yerimiz olması gerek. Benimle gelin bakalım."

Hep birlikte kocaman bir ağaca doğru uçmuşlar. Bay Gregg yuva için ağacın en tepesinde bir yer seçmiş.

"Şimdi ufak dal parçalarına ihtiyacımız var," demiş. "Bir sürü küçücük dal parçası toplayıp getirmenizi istiyorum. Hadi bakalım, hepiniz iş başına!"



Philip, "Ama ellerimiz yok ki, nasıl taşıyacağız o çöpleri?" diye sormuş.

"Ağzınızla taşırsınız!"

Bayan Gregg'le çocuklar uçup gitmişler. Biraz sonra ağızlarında bir sürü dal parçasıyla dönmüşler.





Bay Gregg dal parçalarıyla yuvayı yapmaya başlamış. "Daha istiyorum," demiş. "Daha pek çok dal parçası getirmeniz gerek. Durmayın, durmayın."

Yavaş yavaş, yuva ortaya çıkmaya başlamış. Bay Gregg dal parçacıklarını yan yana yerleştirmesini çok iyi biliyormuş.

Bir süre sonra, "Bu kadar dal parçası yeter. Şimdi yaprak, tüy gibi şeyler getirin," demiş. "Yuvanın içini yumuşacık, sıcacık yapacağım."

Git gel, git gel, herkes yuvanın yapılması için çalışıyormuş. Ama en sonunda yuva tamamlanmış.





"Girin, bir deneyin," deyip dışarı zıplamış Bay Gregg. Yaptığı yuvayı doğrusu kendisi çok beğenmişmiş.

"Aman, ne kadar da güzel olmuş!" demiş Bayan Gregg yuvanın içine girip oturunca. "Aman ne güzel!" diye bağırmış. "Hemen bir yumurta yumurtlamak istedi canım."

Öbürleri de onun yanına gelip oturmuşlar.

William, "Oh, ne sıcak burası!" demiş.

Philip de, "Böyle yükseklerde yaşamak ne kadar eğlenceliymiş," demiş. "Epey küçüldük ama, burada kimse bize kötülük yapamaz."

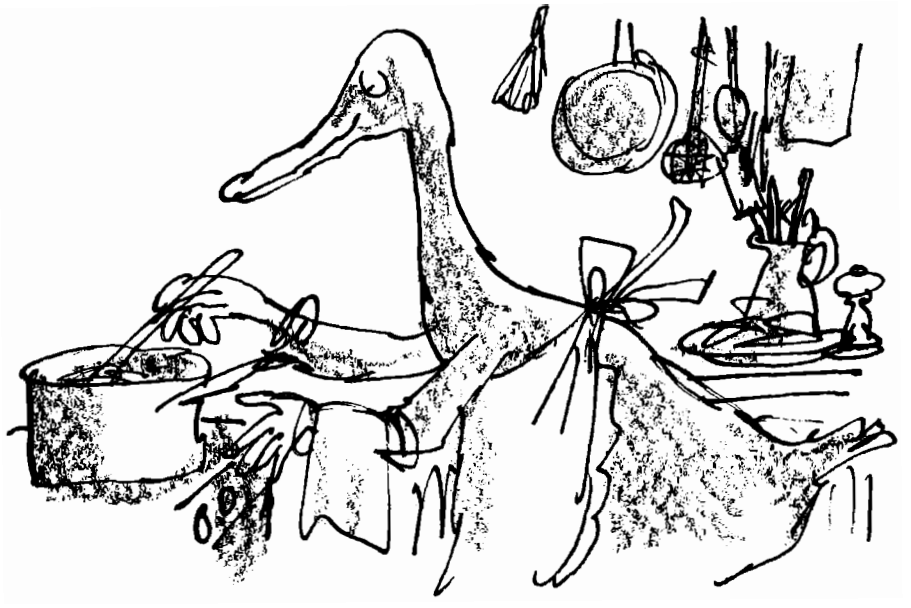
"Çok doğru konuştun," demiş Bay Gregg. "Şimdi geri, eve uçarız, ördeklere görünmeden açık pencerelerin birinden içeri girip bir kutu kurabiye alıp çıkarız."

Bayan Gregg, "Ama o pis ördek azmanları bizi gagalaya gagalaya parçalarlarsa!" diye bağırmış.

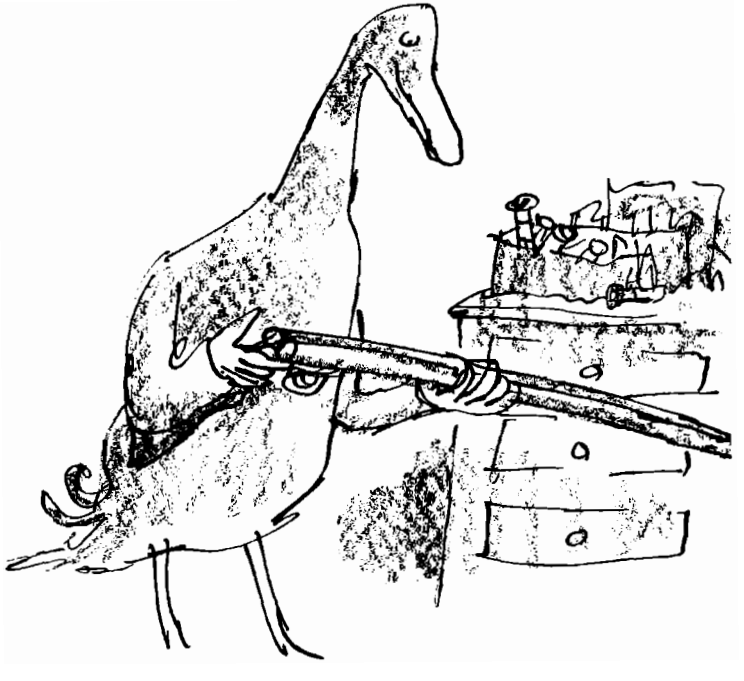
"Biz de çok dikkatli oluruz, sen hiç merak etme şekerim," diye cevap vermiş Bay Gregg. Böylece pır diye hepsi uçup gitmişler.

Ama evlerine gelince bir de bakmışlar ki, bütün kapılar ve pencereler sımsıkı kapalı. İçeri girecek ufak bir delik bile yokmuş.

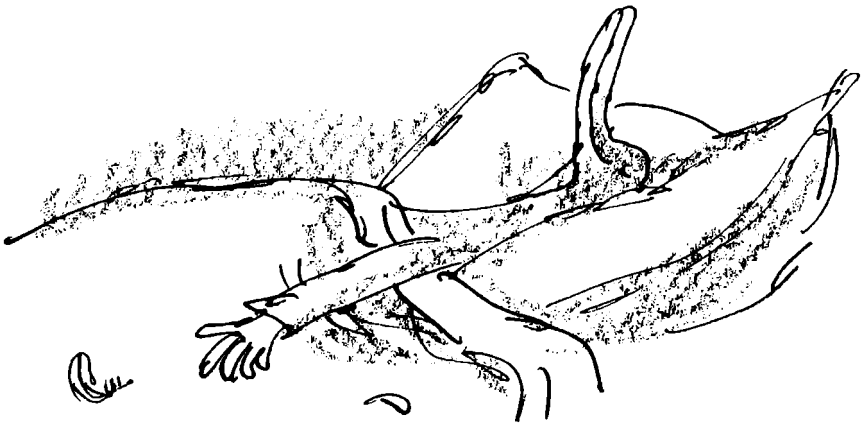
Bayan Gregg mutfak penceresinin önünden uçarak geçerken, "Şu pis ördeğe bakın, nasıl da benim fırınımda yemek pişiriyor!" diye bağırmış. "Nasıl yapar bana bunu!"



"Ya öbürü! Ya öbürü!" diye bağırmış Bay Gregg. "Benim çiftemle oynayana bakın!"

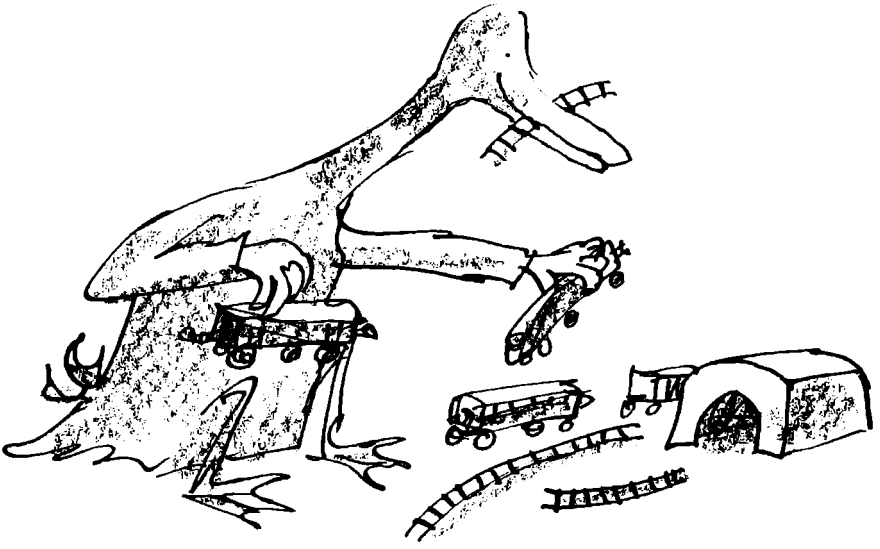


William yukarı kattaki pencerelerden birine bakınca avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamış, "Biri de benim yatağıma yatmış!"



Philip ise, "Biri de benim elektrikli trenimle oynuyor!" diye bağırmaya başlamış.

"Ah, başımıza gelenler!" demiş Bayan Gregg. "Bütün evimize yerleşmişler. Evimize bir daha hiç gi-



remeyeceğiz. Peki karnımızı neyle doyuracağız öyleyse?"

"Ben solucan yemem," demiş Philip. "Açlıktan öleceğimi bilsem gene de solucan yemem."

William, "Ben de sümüklüböcek yemem," diye eklemiş.

Bayan Gregg iki oğlunu kanatlarının altına alıp, onlara sımsıkı sarılmış. "Hiç üzülmeyin," demiş. "Ben solucanları da sümüklüböcekleri de öyle güzel çiğnerim ki, ne yediğinizi anlamazsınız bile. Harika solucan köfteleri, ağzınızı sulandıran sümüklüböcek kebapları yersiniz."

"İstemez! İstemez!" diye bağırmış William.

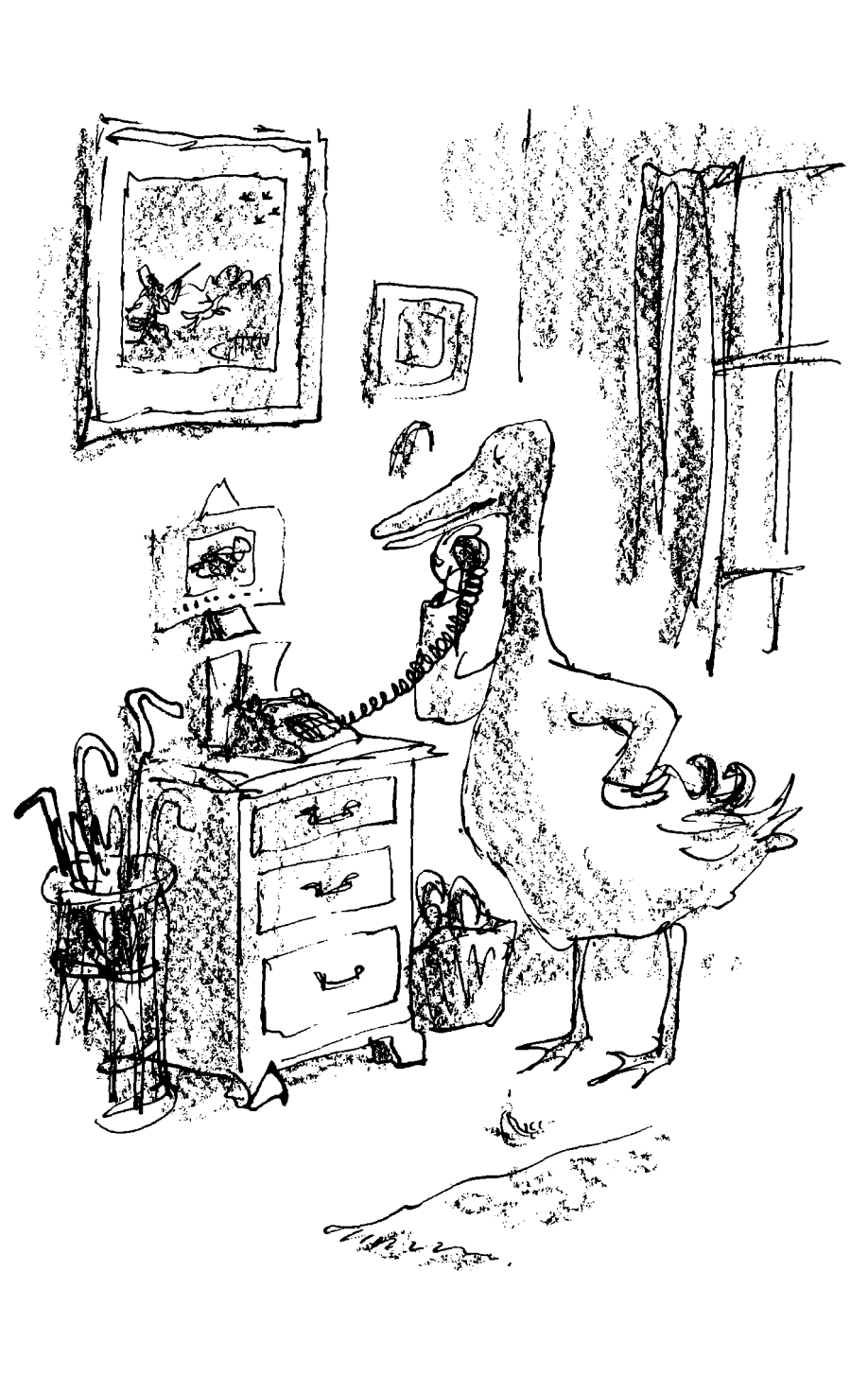


"Yemem!" demiş Philip.

"Rezalet!" demiş Bay Gregg. "Kanatlarımız var diye biz de kuşlar gibi karın doyurmak zorunda değiliz ki. Biz de elma yeriz. Bahçemizdeki ağaçların dalları elmalardan yerlere değiyor. Hadi gelin!"



Böyle diyerek hepsi birden bir elma ağacına konmuşlar.



Meğer insanın bir elmayı elleriyle tutmadan yemesi ne kadar güçmüş! Tam dişlerini elmaya geçirdim sanıp ağızlarını kapatıyorlarmış ki, elma geriye kaçıyormuş. Sonunda her biri ancak birkaç diş elma yiyebilmişler. Çok geçmeden hava kararmaya başlamış. Onlar da yuvalarına dönüp uyumuşlar.

Herhalde tam o saatlerde ben de kendi evimden Philip'e telefon ediyordum.

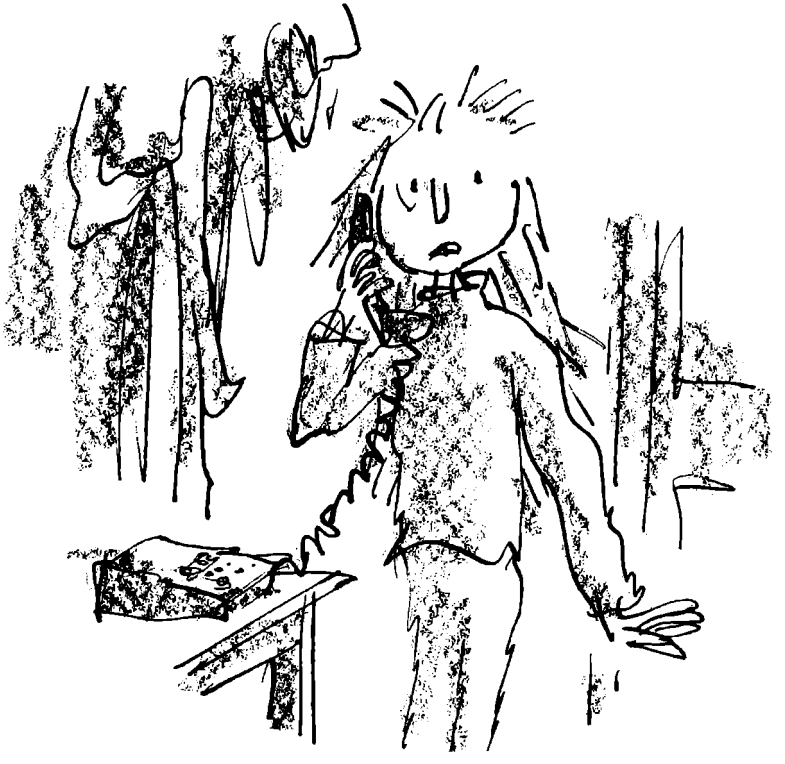
Numarayı çevirip, "Alo!" dedim.

Öbür uçtan bir ses, "Vak!" dedi.

Ben, "Kimsiniz?" diye sordum.

"Vak, vak, vak, vak, vak!"

"Şakayı bırak şimdi!" dedim.



Tam o sırada tuhaf bir ses duydum telefonda. Sanki bir kuş kahkahalarla gülüyordu.

Hemen telefonu kapattım.

"Ah, Büyülü Parmak!" diye bağırdım. "Ar-kadaşlarıma ne yaptı acaba?"

O gece Bay ve Bayan Gregg, Philip ve William ağacın tepesindeki yuvada uyumaya çalışırlarken korkunç bir rüzgâr esmeye başlamış. Ağaç bir o yana



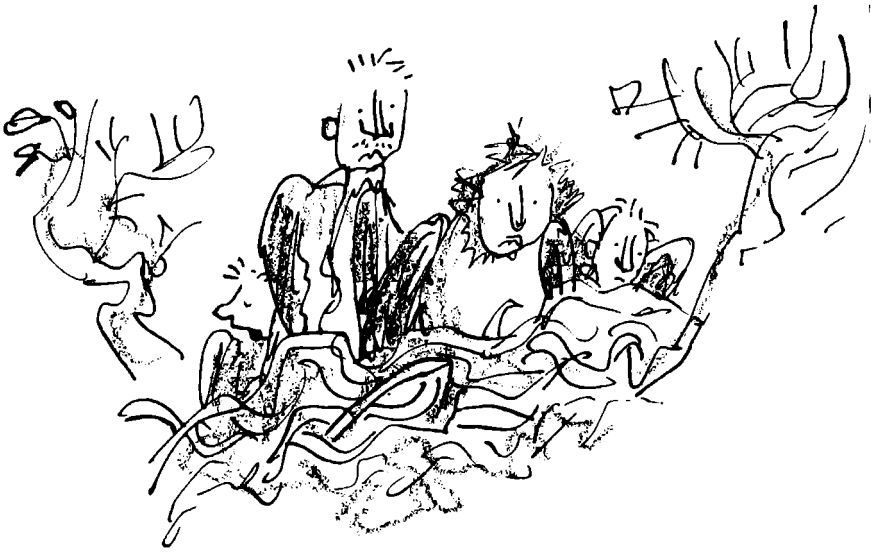
bir bu yana sallanıyormuş; herkes, Bay Gregg bile yuvaları paramparça olacak diye korkmuş. Arkadan yağmur başlamış. Yağmış, yağmış, yağmur suları bütün yuvayı doldurmuş, hepsi sırılsıklam olmuşlar. Ah, ah, çok kötü bir gece geçirmişler bizimkiler.

Sonunda sabah olmuş, güneş doğmuş.

Bayan Gregg, "Oh!" demiş.

"Çok şükür bu da bitti. Artık o yuvada bir kere





daha yatmak istemiyorum!" Bayan Gregg böyle konuşarak ayağa kalkıp şöyle yana doğru bakmış...

"İmdat!" diye haykırmış hemen. "Bakın! Bakın! Aşağıya bakın!"

Bay Gregg, "Ne var şekerim?" demiş. O da ayağa kalkıp aşağıya bakmaya çalışmış.

İşte o zaman, ömründe görmediği bir şey görmüş.

Tam altlarında birer insan büyüklüğünde dört koca ördek duruyormuş, üçünün elinde de birer çifte varmış. Birinin elinde Bay Gregg'in çiftesi, öbürünün elinde Philip'in çiftesi, üçüncünün elinde de William'ın çiftesi. Çiftelerin uçları da yuvaya doğrultulmuşmuş.

Bay ve Bayan Gregg ikisi birden, "Aman! Aman! Aman!" diye çığlığı basmışlar. "Sakın ateş etmeyin. Aman sakın ateş etmeyin!"



"Neden ateş etmeyecekmişiz?" diye sormuş ördeklerden biri. Bu elinde çiftesi olmayan ördekmiş. "Siz bizi her dakika ateş edip vurmuyor musunuz?"



"Ama o aynı şey değil ki," diye cevap vermiş Bay Gregg. "Bizim ördekleri vurmak için *iznimiz* var."

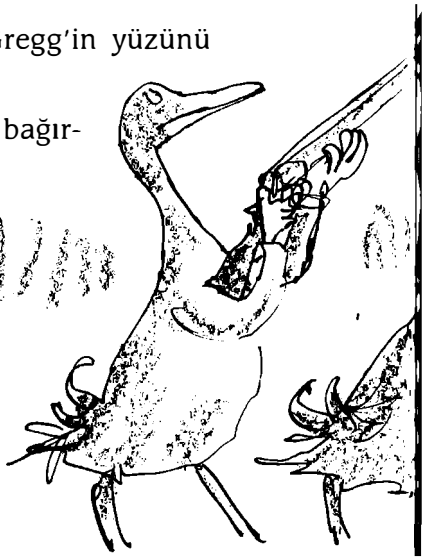
"Kim veriyormuş size o izni?" diye sormuş ördek.

"Biz birbirimize izin veriyoruz," demiş Bay Gregg.

"Çok iyi," demiş ördek. "Öyleyse şimdi de biz birbirimize izin veriyoruz sizi vurmak için."

(Ah, tam o sırada Bay Gregg'in yüzünü görmeyi öyle isterdim ki!)

"Ama, *rica ederim*," diye bağırmış Bayan Gregg. "İki küçük çocuğum da burada bizimle birlikteler. *Çocuklarımın da* canına kıymak istemezsiniz, değil mi!"



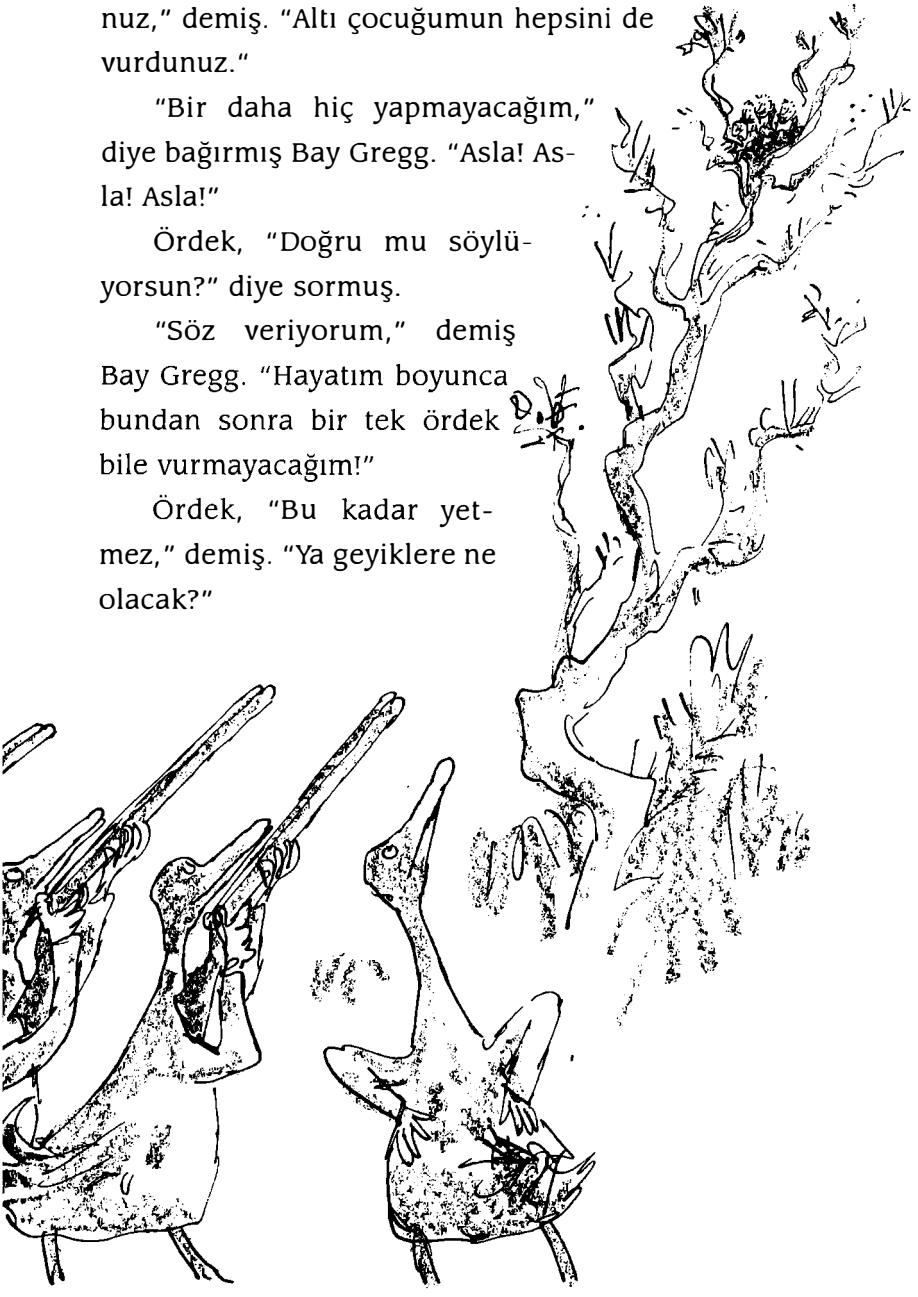
Ördek, "Dün siz de *benim* çocuklarımı vurdunuz," demiş. "Altı çocuğumun hepsini de vurdunuz."

"Bir daha hiç yapmayacağım," diye bağırmış Bay Gregg. "Asla! Asla! Asla!"

Ördek, "Doğru mu söylüyorsun?" diye sormuş.

"Söz veriyorum," demiş Bay Gregg. "Hayatım boyunca bundan sonra bir tek ördek bile vurmayacağım!"

Ördek, "Bu kadar yetmez," demiş. "Ya geyiklere ne olacak?"





Bay Gregg, "Eğer o çifteleri aşağı indirirseniz, ne isterseniz yapacağıma söz veriyorum," demiş. "Bir daha ne ördek, ne geyik, ne de başka bir şey avlayacağım!"

"Bu konuda bana namus sözü verir misin?" diye sormuş ördek.

"Söz! Söz!" demiş Bay Gregg.

Ördek, "Çiftelerinizi atacak mısınız?" diye sormuş.

"Onları kırıp tuzla buz edeceğim!" demiş Bay Gregg. "İşte o zaman ne benden, ne de ailemden hiçbir korkunuz kalmaz."

"Pekiyi öyleyse," demiş ördek. "Siz de aşağı inebilirsiniz. Ha, bir de şey diyecektim. Sizi tebrik ede-

rim. İlk defa yaptığınız halde, yuvanız hiç de fena olmamış."

Bay ve Bayan Gregg, Philip ve William yuvadan atlayıp, yere doğru uçmaya başlamışlar.

Derken, birdenbire gözleri kararmış, her yan kapkara kesilmiş, bir şey göremez olmuşlar. Aynı anda çok tuhaf bir şey oluyor gibi gelmiş kendilerine, çok hızlı esen bir rüzgâr sesi duymuşlar. Derken gözlerini karartan o kara renk,



.....

Mavi olmuş,

.....

Yeşil olmuş,

.....

Kırmızı olmuş,



Sonra sarı olmuş,

ve birdenbire kendilerini pırıl pırıl güneşli bir havada, bahçelerinde, evlerine yakın bir yerde eskisi gibi bulmuşlar.



"Kanatlarımız gitmiş!" diye bağırmış Bay Gregg. "Kollarımız da geri gelmiş!"

Philip'le William sevinçlerinden dans etmeye başlamışlar.



İşte o sırada başlarının üstünden, çok yüksekler-
den bir yaban ördeğinin bağırışını duymuşlar. Hepsi
birden başlarını yukarı kaldırmışlar ve masmavi gö-
ğün altında yan yana sıralanmış dört yaban ördeğinin





ormandaki göle doğru uçmakta olduklarını görmüşler.

İşte aşağı yukarı bundan yarım saat sonra ben, Gregg ailesinin bahçe kapısından içeri girdim. Olup bitenleri görmeye gelmiştim. Size bir şey daha söyleyeyim mi, pek öyle iç açıcı şeyler göreceğimi de sanmıyordum. Kapıda durup çevremde olanlara bakmaya başladım. Tuhaf şeyler görüyordum doğrusu.



Bir köşede Bay Gregg, elinde kocaman bir çekiç, çifteleri paramparça ediyordu.

Başka bir köşede Bayan Gregg, on altı küçük tümseğin üstüne güzel çiçekler koymaktaydı. Sonradan öğrendiğime göre, o küçük tümsekler bir gün önce vurulan ördeklerin mezarlarıymış.



Bahçenin tam ortasında da Philip'le William, ellerine babalarının en iyi cins arpalarıyla dolu bir torba almışlar, bahçeye doluşan kuşlara arpa yemi serpiyorlar; ördekler, kumrular, serçeler, sakalar, tarla kuş-



ları, adlarını bilmediğim daha bir sürü kuş, çocukların serptiği arpaları yiyorlardı.

"Günaydın, Bay Gregg!" dedim.





Bay Gregg çekicini indirip, "Benim adım artık Gregg değil," dedi. "Kanatlı arkadaşlarımın şerefine adımı Gregg'den Kanatlı Gregg'e çevirdim."

"Ben de," dedi Bayan Gregg.

"Ne oldu kuzum?" diye sordum. Dördü de akıllarını oynatmış gibiydi.

O zaman Philip ve William, olup bitenleri anlatmaya başladılar. Hikâye bitince, William, "Bak!" dedi. "Yuvamız iş te orada duruyor. Görebiliyor musun? Ağacın en tepesinde! Dün geceyi orada geçirdik."

"O yuvayı ben yaptım işte," dedi Bay Kanatlı Gregg göğsünü kabartarak. "Her bir çöpünü ben yerleştirdim."

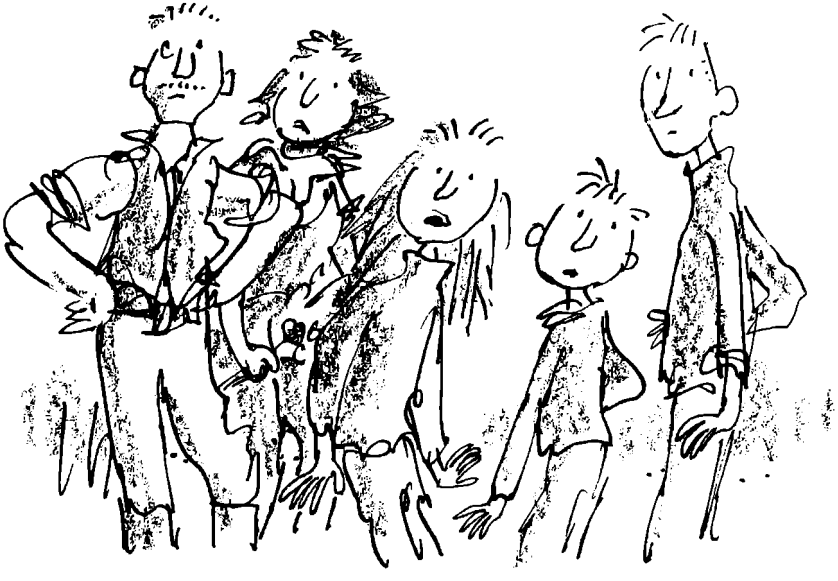
"Eğer bize inanmıyorsan, içeri girip bir de banyoyu gör," dedi Bayan Kanatlı Gregg. "Berbat!"



Philip, "Ördekler banyoyu ağzına kadar doldurmuşlar," dedi. "Sonra da içine girip bütün gece banyoda yüzmüşler! Her yer tüy içinde kalmış."

"Ördekler suyu sever," dedi Bay Kanatlı Gregg. "Evimizde eğlendiklerine sevindim doğrusu."

Tam o anda göl tarafında bir yerlerden, BOM! diye bir ses duyuldu.



"Birileri ateş ediyor!" diye bağırdım.

"Jim Cooper olacak," dedi Bay Kanatlı Gregg. "Jim Cooper'la üç oğludur. Onlar bütün aile çılgınlar gibi ateş ederler."

Birden öfkeden her şeyi kırmızı görmeye başladım...

Sonra da parmağımın ucu dayanılmaz derecede karıncalanmaya başladı. İçimdeki güç durmadan artıyordu...

Dönüp, göle doğru hızla koşmaya başladım.

"Hey!" diye bağırdı Bay Kanatlı Gregg. "Ne var, ne oluyor? Nereye gidiyorsun?"

"Cooperları bulmaya," diye cevap verdim.

"Neden ama?"

"Bekleyin, görürsünüz!" dedim. "Her biri bu geceyi ağaçların tepesinde titreyerek geçirecek!"



Kitapla ilgili düşüncelerim:

.....

www.cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...



YAŞ
9
10
11
+

Roald Dahl

BÜYÜLÜ PARMAK



Kötü niyetli insanlar!
Bu büyülü parmaktan kaçın!

Bildiğiniz gibi, doğal güzellikler bir bir yok oluyor ve hepimize birtakım görevler düşüyor. Nasıl mı? Örneğin, bu kitabın anlatıcısı olan küçük kız, kuşları avcılardan korumak için parmaklarını kullanıyor. Onun büyülü parmaklarıyla daha neler neler yaptığını bu sevimli kitabı okuyunca göreceksiniz.

ISBN 978-975-07-0787-2